

RESEÑA.

metur et pacem, et scientiarum splendorem, et artium perfectionem, et leges sapientissimas, et optimam societatem haberi posse. Haec optime noverat sapientissimus Pontifex, atque ad tantum malum vitandum pastorali sollicitudine occurrit. Quid aliud docet in sua prima Epistola encyclica nisi maxima bona quae ex Religione catholica humanae societati proveniunt? Haec divina religio deliramenta idolatriae pepulit, haec religio barbaras gentes irruentes in Europam e tenebris in lucem adduxit; haec ipsa religio Americae majorem partem ab humanis sacrificiis, a polygamia, aliasque luctuosis aerumnis eripuit: his autem temporibus, dum mentes hominum in errorum caos horridum incident, quis inficiari poterit nonnisi catholicae Ecclesiae doctrina veritatis imperium incolüme posse consistere?

Scientias naturales, et ipsam philosophiam in rectum tramitem adducere Summo Pontifici ingens cura fuit. Hodierna Philosophia, et aliarum scientiarum historia evidenter ostendit hominem miserrime errare, si a revelationis coelesti lumine oculos avertat; atque *indubitanter ipsa historia patefacit* verum dicere catholicos scriptores dum assentent divinam revelationem, etiam in his quae naturali ratione inquirere possumus, ab errore avertere humanum intellectum.

Ut autem philosophiae, et aliarum scientiarum incolumenti optime provideatur, ducem sapientissimum mundo ostendit Praeclarissimus Pontifex, scilicet, S. Thomam Aquinatem, cuius mirabilis fuit et vis intelligendi, et insignis sapientia.

Adversus socialismi pestem, etiam in catholica religione, remedium ostendit, necnon et christianam civilis status institutionem inestimabilium bonorum fontem perennem futuram esse, ostendit.

Fidei propagatio inter infideles huic piissimo Pontifici cordi insita fuit, et quae ad infideles ad Christi

RESEÑA.

Ecclesiam attrahendos pertinent, benignissime fovit. Unde magno favore protexit consociationem de propaganda fide, et duas alias societas, a sacra Iesu christi infantia, et de scholis nuncupatas. Hodierna historia constat uberrimum fructum ex his societibus obtineri.

Ex massonicis sectis immanis pernicies quae adversus animarum salutem, oritur, summo dolore paternum cor Leonis Pontificis oppressit: quantumcumque pessima sit quorumvis hominum errantium conscientia, saltem in extremo vitae sue liberae voluntati suos sectatores relinquunt, ut ipsi de se ipsis absque ulla vi cogente, quod sibi videatur, eligant et exequantur; at vero massonicae sectae usque eo crudelissimam tyranidem extendunt, ut sibi adhaerentibus, etiam jam jam morituris, nec sacerdotem alloqui permittant, etiamsi vellent, unde faciunt quantum facere possunt ut animam in aeternam praecipitent damnationem. Quid horribilis dici potest? Merito Summus Pontifex omnes et Pastores, et fideles, et civilis societatis magistratus de tanto pernicie admonitos esse voluit ut quidquid, pastoralis zelus, quidquid publici boni desiderium, quidquid christiana charitas docuerit, nullatenus praetermittant ut a tanto discrimine animae eripiantur.

Pauperum causam suscepit benignissimus Leo et imminens humanae societati periculum, propter sociale bellum, quod ex multitudine et luctuosa operariorum conditione oriri potest, quantum in ipso erat, cavere voluit. Titerrima haec quaestio est. Ad optimi patris et pastoris merita attendamus.

Plura omitto: omnia narrare quae tantum virum exornant impossibile esset, nec dicendi tempus amplius protrahendum est. Verumtamen, praeterire non licet illa quae erga patriam, nostram carissimam,

RESEÑA.

dilectissimus Leo fecit bona. In his aliquantulum immoremur.

Persecutionem in Christi Ecclesiam etiam Mexici extitisse, nemo est qui nesciat: quid pro tuenda religione in primis faciendum? Illud absque dubio est apprime necessarium, scilicet, ut ministrorum religionis, qui dignis moribus praediti sint, numerus augatur: fidelium multitudini Mexici degentium parvus est numerus sacerdotum. Antiquis temporibus pauci erant Episcopi mexicani, ac proinde pauca seminaria; et sacerdotes saeculares ad fidelium spiritualem administrationem impares numero erant; at vero religiae familiae in adjutorium eorumque labores apostolici maxima erant utilitatis; sed pene extinctae sunt missiones atque etiam in ipsis civitatibus regularium ministerium ad nullitatem redactum venit, et insuper hodiernis legibus religionum prohibita existentia, unde omnino necesarium est clericorum saecularium numerum maximum adhibere: huic necessitati patriae providit Sanctissimus Pontifex: plures novas dioeceses Mexici erexit: hinc seminariorum et sacerdotum multiplicatio, atque disciplinae ecclesiasticae accurasierunt observantia: Mexicanorum in Deiparam fovere devotionem, etiam praœ oculis habuit; unde novum officium concessit in festo SS. V. M. de Guadalupe recitandum et ipsius nobis dilectissimam imaginem, ipsius jussu et auctoritate apostolica, corona aurea decorari mandavit: flores die duodecima decembris in templo Tepeyacensi benedicti concessit: et peregrinationes quae ad Guadalupense templum Guadalaxarae quotannis mense decembris fuere consuetae ad duos menses extendit et plenaria indulgentia ditavit. Etiam toti Americae latinae providit ope pleni Concilii americanus, ut ipsius antistites in unum convenientes quae majoris boni, essent, stabilirent.

Finem faciamus. De præclarissimis Pontificis Leo-

— 76 —

RESEÑA.

nis XIII meritis in religionem et in humanam societatem pauca dicta sunt. Quis tanti viri discessum e vita non deploret? Longae fuit super terram, verum ipsius vita, etsi ad plures annos protracta, bonis exigua visa est. Necesse erat illum in coelum evolare ut premium sibi paratum acciperet, verum, cum bonorum memoria benedictione sit, quis ipsius recti viri facta poterit aliquando oblivisci? Quis illum aliquando alloquutus est et illum diligere non valuit?

Quis illum non affabilem, non benignum, et veri patris amore omnes complecentem, invenit? Nonne manifestum erat illum non in catholicos tantum verum etiam erga exterios paterni cordis affectionem ostendere? Omnibus omnia fieri voluit ut omne lucrifacaret: etiam cum in doloris lecto in brevi moriturus esset, nonne de peregrinantibus et de multorum hominum pietate etiam non sui compos verba faciebat? Numquid quando morti proximus omnino quiescere oportebat, illi erat in firmissima voluntate quidquid temporis vivendi Deus illi concederet, illo in publicam utilitatem esse utendum? Spiritus ejus ivit ad illum misericordem redemptorem cuius fuit Vicarius in terris. Misericordiarum patrem humillime imploremus ut virum illum, si adhuc non aeterna gaudet quiete, misericordia sua infinita dimittat. Ut in aeternam Jerusalem in aeternum eum Christo regnaturus ingrediatur.

DR. AUGUSTINUS DE LA ROSA.